

Mossèn Geis, una lliçó constant

per Joan Cuscó i Aymamí

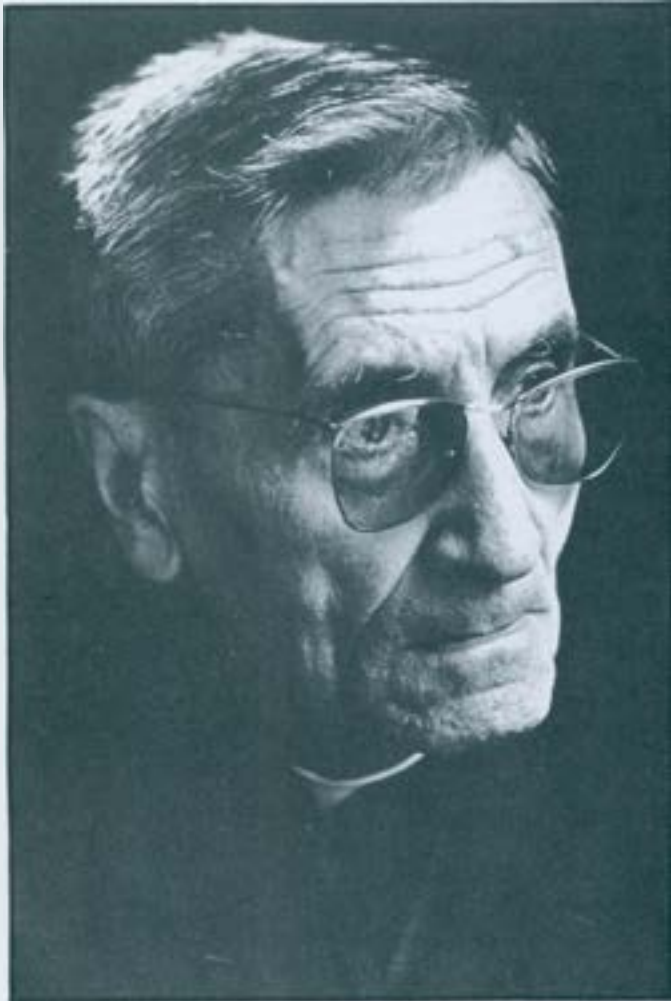

Foto: Florenci Rial.

Ell, mossèn Geis, ens ha deixat el seu testimoni a la terra... Ara haurà començat l'altre a les Altures, allà en el Món Millor que a ell li plaïa dir, en somni de poeta.

En la vida -una vida exemplar, exemplaríssima- havia exercit el seu magisteri de sacerdot amb tota plenitud i profunditat; s'havia apropiat als necessitats del pa espiritual, dels que necessitàvem de la seva paraula assenyada, amarada de fe i d'esperança... Ell era el sacerdot, l'home i l'amic que tenia els braços oberts, el cor obert, la paraula gentil i justa per a tothom.

S'ha vist ara com aquest tothom desfilava davant las sevas despullas mortal, amb l'oració als llavis i al cor. Un sentiment general, popular, comú envers aquesta figura preclara que tots admiràvem i respectàvem.

El seu testimoni en aquesta vida ha estat pròdig, riquíssim, nodridor. Tothom n'ha pogut assimilar les seves excel·lències.

Ha deixat un doll de testimonis en tots els estaments socials de la ciutat. Perquè ell servia a la ciutat. L'estimà profundament i estimà els seus fills, de tots els quals en sabia les grandeses i les misèries. Coneixia, com a bon pare, tots els defectes i les virtuts dels seus fills. Res no se li escapava a la seva aguda perspicàcia i intel·ligència. Sabia conèixer la palla i la brossa. Estimava i perdonava.

Fou home de conviccions. De fermes conviccions. I les servia i les servava.

Tenia, sí, un gran orgull, però era el seu, un orgull legítim entre tants d'altres inflats de vent... Ell coneixia la seva pròpia vàlua i n'estava íntimament orgullós, però mai no l'havia imposada davant i damunt d'altri... Recordem que li abellia quedar-se a la tercera fila, endarrera, mai a la primera...

Ha estat un esperit selecte, de la classe dels elegits, dels que no n'hi ha gaires. Això li comportava un constant sofriment. Era massa sensible per estar en

un món cada cop més insensible, en el qual predominen els valors ínfims, buits, vulgars...

Mn. Geis se sentia isolat i trist en aquests últims anys. Mirava el seu entorn i res -o molt poca cosa- no l'atreïa. Allò que ell havia viscut i predicat amb la paraula i l'exemple, era debades... L'escenografia del seu entorn s'havia transmutat. Tot li semblava estrany. Se sentia ressentit i incòmode... I per això es recollia en si mateix, isolant-se...

Vaig dir que ell es moriria de tristesa. (Els diagnòstics mèdics han testificat altra cosa, però...)

Ell visqué molt, i molt i molt intensament. Tenia una àmplia visió que abarcava molt enllà. Molt enllà... Hom creu que malgrat la seva senzillesa, l'oprimia tanta mesquinesa i tanta materialitat... Ell ho denunciava, a veu baixa, silenciosament... (Els silencis de Mn. Geis eren tan eloqüents!)

La dimensió humana i espiritual de Mn. Geis no era emmarcable: no podia pas limitar-se. Sobrepassava de llarg tota parcel·la. Per això i per tot, ell se sentia isolat, sol...

A vegades, per aquestes raons, se sentia incòmode, fins i tot agressiu.

Mn. Geis s'ha anat extingint, escoltant, fins a deixar-ho tot. Amb el pensament albirant un altre Món Millor que no tenia a l'abast... Ens ha deixat, sí, la seva obra exemplar, modèlica i polifacètica, ungida doblement, triplement per la gràcia de Déu. Ha estat un sacerdot en tot. El seu ministeri l'ha exercit en totes les vessants. Ha servit a Déu i als fills de Déu. Ens ha dut la seva càlida paraula; ens ha donat el bon exemple i ens ha ensenyat a ésser millors. Així s'ha comportat al llarg de la seva vida, sense mai demanar res a canvi... Mai ha presentat factura de res. La seva generositat ha estat plena. Per això, i per tantes altres coses, ell ha estat exemplar. Hom ho resumiria amb poques paraules: ell ha estat un Mestre. El seu mestratge ha estat pròdig i ric. Els que ens hem apropiat a ell -més o menys- haurèiem pogut aprofitar part de les seves lliçons. Lliçons mestriables, assenyades, amarades de proïsme i generositat.

La seva mort -com bé ha dit el bisbe Daumal- ha estat una lliçó de vida.

Quant ens toca aprendre d'ell!... ■

(Publicat a "Diario de Sabadell" el 22 de gener)